

[Ole Olsen]

ført, at arbejde for at lægge myndighed ud til de nationale stater.

I øvrigt kan jeg anbefale disse borgerlige partier at undlade at forsøge at lege formynderer for os andre. Man slipper ikke godt fra det for det første, vi skal nok selv bestemme, hvad vi vil bruge de mandater til, vi får derude, hvis loven bliver gennemført.

Aage Frandsen (SF):

I sin fremsættelsestale til dette lovforslag siger ministeren bl. a.:

»Europa-Parlamentets beføjelser er fastsat i traktaterne, og enhver forøgelse af Parlamentets beføjelser kræver traktatændring og dermed godkendelse i medlemslandenes parlamenter. Nærværende forslag vedrører alene valgmetoden for Europaparlamentarikerne og medfører i sig selv ingen ændring i Parlamentets beføjelser, således som disse fremgår af traktaterne.«

Det er formelt set rigtigt, at dette lovforslag ikke ændrer Parlamentets beføjelser. Det er også rigtigt, at Parlamentets beføjelser fastlægges i traktaterne, og at traktatændringer skal godkendes i de enkelte medlemslandenes parlamenter.

Men det er kun formelt set rigtigt, fordi realiteterne har vist os noget andet. For det første er Parlamentet efterhånden gået langt ud over sine beføjelser. Ved en nøje gennemgang af Parlamentets handlinger og beslutninger, som vi har lavet, har det vist sig, at siden 1. januar 1976 kan vi finde 59 tilfælde, hvor Parlamentet er gået ud over sine beføjelser, hvad der i henhold til traktaten er kompetence til. Jeg skal om et øjeblik vende tilbage til nogle eksempler på disse overskridelser.

For det andet vil det direkte valg give Parlamentet, som det også er fremhævet af andre, en slags moralsk støtte til at gå videre i udvidelsen af kompetencen, og det er vel at mærke en begrundelse, der er moralsk, og ikke en begrundelse, der kan henvises til i traktater eller i ændringer i traktater.

Med hensyn til eksemplerne på, hvordan EF-Parlamentet er gået ud over sine beføjelser, skal jeg nævne en række. For det første 12. januar 1976 en beslutning om placering af a-kraft. For det andet 13. oktober 1976 en mundtlig forespørgsel til udenrigsministrene på konferencen vedrørende afspænding i Eu-

ropa. For det tredje 13. januar 1977 en mundtlig forespørgsel om fælles luftfart. For det fjerde 9. februar 1977 spørgsmål til udenrigsministrene vedrørende udenrigsministerkonferencen om de ni's optræden under afstemningen i FN vedrørende Sydafrika. For det femte den 11. maj 1977 en mundtlig forespørgsel til Rådet og udenrigsministrene om beskyttelse af menneskerettighederne i verden. For det sjette den 6. juli 1977 en resolution om den politiske situation i Spanien. For det syvende den 12. oktober 1977 spørgsmål til udenrigsministerkonferencen om de sovjetiske jøder. For det ottende den 11. maj 1977 en beslutning om det forberedende møde i Beograd i henhold til slutakten fra Helsinki-mødet. Og endelig for det niende den 11. maj 1977 en beslutning om MBFR. Og der kunne nævnes 50 andre eksempler på, hvordan Europa-Parlamentet er gået ud over sine beføjelser. Det er ting, som SF i behandlingen af dette lovforslag vil vende tilbage til i forbindelse med en nøjere gennemgang af lovforslaget.

Dertil kommer så det, som også er blevet nævnt af flere ordførere, nemlig finansområdet, hvor der også er givet beføjelser, og de er givet under falske forudsætninger. Fra og med juni i år er der sket en udvidelse i Parlamentets beføjelser ved, at Parlamentet nu har ret til at forkaste finanslovforslag fremsat af Kommissionen.

Da det i sin tid blev behandlet i markedsudvalget, tog modstanderne af EF klart forbehold på den måde, at man sagde nej, mens tilhængerne sagde ja under et forbehold. Det hedder i den beslutning, som stammer fra markedsudvalgsmødet den 28. maj 1974:

»Beslutning om forkastelse af et budgetforslag og at begære et nyt forslag forelagt kan kun vedtages, når vægtige grunde taler herfor. Disse grunde skal fremgå af beslutningen og skal angive Parlamentets ønsker med hensyn til det nye budgetforslag, det begærer forelagt fra Kommissionen.«

Denne beslutning blev fulgt op af den daværende danske udenrigsminister, Ove Guldberg, i et brev 15. oktober samme år, altså 1974, hvoraf det fremgår, at Danmark forventer, at en regel af det indhold, som jeg her har citeret, bliver optaget i EF-Parlamentets forretningsorden. EF-Parlamentets formand svarede tilbage i et